

PINK

af
Nikolaj Højberg

Set med Jakobs øjne var det værste ved terrorister ikke, at de sprængte uskyldige mennesker i luften, og heller ikke, at han havde brugt tolv måneder af sit liv på at jage dem gennem Helman provinsen. Nej, det værste ved dem var, at de var den direkte årsag til, at hans segment af Alarmcentralen 112 var blevet flyttet ned i Politigårdens dybeste kælder. Den nye afdeling havde plads til tyve mand med ekspertise til at tage sig af paniske borgere i tilfælde af et omfattende terrorangreb, men til daglig sad der kun vagthold bestående af to. Dagtimeholdet bestod af Jakob og Dan 60 Dage, og lige som natholdet sad de der i tilfælde af, at et par intelligente terrorister lagde ud med at sprænge Alarmcentralen på fjerde sal i luften.

Hans vagt begyndte klokken 08:00 sharp. Efter at have tjekket, at ingen af de orange lamper på panelet blinkede, gik han hen til kaffemaskinen. De to røvhuller, der netop havde afsluttet deres vagt, havde ikke efterladt andet end et tjærestinkende bundskrab, men kaffe var kaffe, og han skænkede op i kruset, Louise havde givet ham i fødselsgave. *Jeg kan ikke fyres, slaver sælges* stod der på siden. Hun havde givet ham det med et smil og et blowjob, men han havde haft på fornemmelsen, at det var fordi, hun var træt af at høre på hans evindelige brok om, at Afghanistan var federe end Alarmcentralen. Siden den dag havde han holdt sit jobhad for sig selv, og sexfrekvensen var gået i vejret med tyve procent. Med andre ord var *slavekruset* den bedste gave, han

endnu havde fået. Han satte en ny kande til at brygge og luntede hen til sin stol overfor Dan 60 Dage.

“Nåede du at få et krus perkersved?” spurgte han.

Dan kikkede op med en sur mine. Hellige fjols, der satte sit kryds ved Vestager. I går var han Dan 61 Dage, i morgen ville han være Dan 59 Dage, og om to måneder ville han være Dan 0 Dage. Så ville efterlønschecken dumpe gratis ind ad brevsprækken. Jakob var misundelig, så det gjorde ondt.

“Pas dit arbejde,” sagde Dan og trak vagtens første opkald. Jakob satte sig og salutererede med headsettet, der lå oven på tastaturet. Nattevagten havde spist flute, og mellem tasterne lå krummer nok til at mætte en gråspurv. Jakob pustede så mange væk, han kunne, og satte headsettet ned over sit karseklippede hoved. I det samme begyndte en af de orange lamper at blinke.

“Pis,” mumlede han og stillede *slavekruset* fra sig på bordet. Han hadede kold kaffe, specielt blanket kold kaffe, men det så ud til at blive en af *de* morgener. To opkald på samme antal minutter var ikke godt, og alle hans 657 dages erfaring sagde ham, at der var sket et stort færdselsuheld. Mange kvæstede, formentlig et par dræbte. Flere af de tililende var gået i panik, og nu ringede de alle 112. Derfor havde centralen på fjerde sendt opkaldene videre til kælderens.

“Det er Alarmcentralen, du taler med Jakob.”

Stilheden i den anden ende af forbindelsen sladrede om, at opkaldet blev foretaget inden døre. Muligvis en bil, men usandsynligt, for de fleste, der gjorde det, glemte at slukke motoren eller lukke døren. Nej, Jakobs erfaring sagde ham, at personen i den anden ende var kvinde, fejrede fødselsdage på den forkerte side af 70 og sad i sin overophede dagligstue med tillukkede hængørøvs Gardiner.

“Hallo?” kaldte han efter fem tavse sekunder.

“Er det 112?”

Stemmen skælvede, så 70 år var formentlig skudt for lavt, men at stemmebåndene sad i en rosinrynket kvindehals var helt korrekt.

“Ja, det er det, hvad kan jeg hjælpe med?”

Han råbte næsten, hvilket tydeligvis irriterede Dan, men han gad ikke gentage sig selv. Han trak derfor på skuldrene og krøllede sine kinder for at videregive oplysningen om borgerens alder. Dan rystede bebrejdende på hovedet.

“Der falder ting ned fra skyerne,” sagde den gamle.

Den var ny, tænkte Jakob. Og det er da rart med noget andet end hjerteanfald og splattede cyklister. Han sagde:

“Inden vi fortsætter vores snak, bliver jeg nødt til at bede om dit navn.”

Tavshed.

“Hvad er dit navn?” spurgte han.

“Emma Madsen,” kom svaret med skildpaddefart. Han tastede navnet ind i computeren, der i mellemtiden sporede opkaldet til en adresse i østbyen nær bygrænsen.

“Okay, Emma, nu vil jeg bede dig fortælle, hvad det er, der falder ned fra skyerne.”

“De falder stadig. Jeg kan se dem fra mit vindue. Vidste du, at en af dem har lavet et hul i min græsplæne?”

“Vi bliver nødt til at tage en ting ad gangen,” sagde Jakob ude af stand til at greje, hvilket søgeord han skulle skrive for at få hjælp.

Hvilken kategori hører uspecificerede ting, der falder ned fra himmelen, ind under?

En af lamperne på panelet begyndte at blinke, og han kikkede over på Dan 60 Dage for at få bekræftet, at han tog opkaldet, men Dan talte stadig med sin borger. Der måtte virkelig være sket en stor ulykke, siden hovedcentralen på

4. havde sendt tre opkald ned på fem minutter. De var da mindst seks deroppe.

Gamle Emma havde ikke talt siden sit spørgsmål om, hvorvidt han vidste, at noget fra skyerne havde lavet et hul i hendes græsplæne. Han spurgte:

“Hvorfor er det, du ringer 112, Emma?”

Endnu en lampe begyndte at blinke, og så en mere. Hans og Dans blikke mødtes. Der var virkelig sket noget stort.

Han afbrød forbindelsen og trak det næste opkald.

“Alarmcentralen, du taler med Jakob.”

Stemmen i den anden ende var en forpustet, men fattet, mand et sted i trediveerne. Ingen trafiklarm eller vindstøj, så han befandt sig formentlig i sin stue eller køkken.

“Ja, hej det er Mikkel Nedergaard ...”

“Hvad drejer der sig om, Mikkel?” brød Jakob ind for at overtage styringen af samtalen.

“Der falder ting ned fra skyerne.”

Orange lampe nummer tre begyndte at blinke og fik inden for de næste to sekunder følgeskab af lampe fire, fem og seks.

“Okay, Mikkel, du siger altså, der falder ting ned fra skyerne. Hvad er grunden til, du ringer 112?”

“Jeg kan høre råb om hjælp ovre fra min nabo. Jeg var på vej hjem fra Netto med en liter mælk til min morgenmad, da der begyndte at falde ting ud af skyerne. En af dem smadrede ned gennem min nabos tag, helt vildt, et ordentligt brag. Jeg var vel hundrede meter hjemmefra, da det skete, og inden jeg nåede derhen, var der løbet andre ind i huset. Jeg kunne høre råb om hjælp derinde, og så tænkte jeg, at jeg hellere måtte ringe 112, inden jeg løb derover.”

“Du gjorde det helt rigtige, Mikkel,” sagde Jakob. I det samme sporede computeren opkaldet og viste adressen på et kort. Lige som Emma ringede Mikkel fra østbyen. Jakob

ramte forkert to gange, mens han tastede koderne for at sende en patruljevogn og ambulance til adressen. Af panelets tyve lamper blinkede de elleve. Dan stirrede forfærdet på ham, men Jakob var i tvivl om, hvorvidt skrækken skyldtes de blinkende lamper eller nødopkaldet, han var ved at ekspedere.

“Der er en patruljevogn og en ambulance på vej til dig. Du bor Vandværksvej 21 kan jeg se, hvad med din nabo?”

Naboen viste sig at være genboen på den anden side af vejen, nummer 24. Jakob indtastede den korrekte adresse og afbrød forbindelsen. Samtlige orange lamper blinkede.

“Det er skidt, det her,” gispede Dan. Han var blegere, end han havde været til julefrokosten, et kvarter før han serverede varm mad foran Politigården.

“Skal vi kalde flere ind?”

“Der er sgu ikke nogen,” sagde Dan og pegede på de blinkende lamper. ”De er ude at køre alle sammen.”

“Falder der også ting ud af skyerne hos dem, du taler med?”

Dan 60 Dage nikkede og sagde:

“Den første var hysterisk over, at et eller andet var faldet ned i hendes have. At den havde smadret hendes drivhus og lavet et kæmpe krater. Den anden, jeg trak, var meget fattet, du ved, følelsesmæssigt lammet af chok. Hun fortalte, at hun havde siddet ved sit køkkenvindue og kikket ud, og pludselig kom der lysende streger på himmelen. Og så BANG,” Dan hamrede hånden ned i bordet og fik *slavekruset* til at skvulpe, “smadrede et eller andet ned i hovedet på en cyklist, så der hverken var hoved eller hals tilbage.”

“Fuck,” gispede Jakob. “Men ingen af dem sagde *hvad*, der falder ned?”

“Den sidste, jeg trak, skreg bare, og jeg siger dig, jeg har *aldrig* hørt noget så forfærdeligt.”

Dan rystede på hovedet og trak et nyt opkald. Jakob gjorde det samme. Der var ingen i den anden ende, kun en raslende lyd af sten i en livlig brænding. Det var en lyd, han havde hørt hundredvis af gange i sit liv, og den havde altid fyldt ham med glæde og ro. Men ikke denne gang, det var som at høre talibanere råbe til hinanden i natten, og huden langs hans ryggrad knyttedes sammen i kold smerte. Han kaldte et par gange uden at få svar, hvorefter han skyndsomt afbrød forbindelsen. Inden da nåede computeren at vise, at opkaldet kom fra østbyen, men lidt tættere på bygrænsen end Emmas og Mikkels opkald.

Det næste opkald havde et menneske i den anden ende. Vedkommende var i gang med at råbe, og Jakob kom ind midt i et ord;

“...ink!”

Herefter fulgte en kraftig indsnusning af luft, og Jakob begyndte at præsentere sig, men nåede ikke længere end til *Alarm*, før manden i den anden ende skreg:

“Pink! Pink! Piiiiii...”

Det sidste ord gled ud i et skrig, der fortsatte i ti sekunder og forstummede ved, at mandens lunger blev tomme. Igen lød den hvæsende indsnusning af adskillige liter luft, og i baggrunden raslede sten i en brænding. Kulden langs Jakobs ryggrad bredte sig ud i hver en afkrog af hans krop, og da manden skreg igen, hamrede han hånden ned i tastaturet og afbrød forbindelse.

”Fuck,” gispede han. ”Hvad fanden er det for en lyd?”

Han talte højt nok til, at Dan ikke kunne undgå at høre ham, men den kommende efterløner klaprede løs på sit tastatur. En svedperle trillede ned over hans venstre kind. Jakob kunne ikke tage blikket fra den, og han fulgte dens færd ned til kæbekanten, hvor den flød ud og blev en skinnende streg af fugt.

”Pas dit arbejde!” bjæffede Dan og fik ham til at spjætte. Det var som at genhøre delingsføren i Afghanistan, og han reagerede prompte med at trække det næste opkald. Først da han begyndte at præsentere sig, blev han bevidst om, at han havde gjort det og måtte give Louise ret i, at han var lidt, bare lidt, skadet af sine tolv måneder i Helman provinsen.

Borgeren i den anden ende var kvinde og storflæbede allerede inden, han begyndte at præsentere sig. Da flæberiet ikke blev afløst af ord, kaldte han:

”Hallo? Hvad kan jeg hjælpe med?”

”Jeg har kørt en gammel mand ned,” stammede kvinden med en stemme så grødet, at den næsten var uforståelig.

”Begynd med at giv mig dit navn og bopæl samt adressen, hvor du befinder dig.”

Hun begyndte igen at flæbe, og han måtte berolige hende næsten et minut, inden det lykkedes hende at stamme:

”Hvorfor kan du ikke høre, det er mig?”

”Louise?” spurgte han og anstrengte sig for at personfæste stemmen. Det var næsten umuligt på grund af den voldsomme gråd, men det lød lidt lige som hende.

”Ja, hvorfor kan du ikke høre, det er mig?”

”Forbindelsen i min ende forvrænger stemmerne,” sagde han uden at tænke. Han skulle bare sige et eller andet plausibelt, ellers gik Louise i selvsving. Louise. Hvordan kunne han være så uheldig – eller heldig, han vidste det ikke – at hendes livs første opkald til 112 havnede hos ham? Nu kunne han ikke andet end ønske sig hos hende, men med alle de blinkende lamper var det ikke et ønske, der gik i opfyldelse.

Louise kommenterede ikke hans søforklaring, hun sagde slet ingenting.

”Louise?” kaldte han.

”Ja?” græd hun.

”Hvor befinder du dig?”

”På Dannebrogsgade lige før krydset til Vandværksvej.”

Kulde svøbte sig om Jakob, for krydset, hun talte om, lå i østbyen. Samtidig strøg *hvad fanden lavede hun der?* gennem hans hoved, for Louise arbejdede i Børnehaven Tovesvej i vestbyen.

”Hvad er der sket?” spurgte han og forventede et svar om nedfaldende tingester fra skyerne.

”Jeg har kørt en mand ned,” hikstede Louise.

Han begyndte at taste oplysninger ind i computeren, men der var ingen ledige ambulancer. Heller ingen patruljevogne. Eller brandbiler. Ventelisten til næste ambulance var mere en tyve lang, og ud for alle stod *Kode L*. Livstruende.

”Hvor galt er det?” spurgte han.

”Jeg tror, han er død.”

”Hvorfor tror du det?”

”Han ligger inde under bilen,” hulkede hun. ”Og hans øjne er åbne.”

”Er der nogen sammen med dig?”

”Jeg er helt alene.”

Alene? Det virkede forkert. Der stimlede altid mennesker sammen ved ulykker, selv når de skete på Lars Tyndskids mark, og mobilnettet var nede.

”Hvad mener du?”

Louise græd så voldsomt, at det var umuligt for hende at tale. Jakob forsøgte, om han kunne høre lydene bag hendes hulk og snøft. Han hørte skrig. I flertal.

”Hvad fanden sker der?”

Louise stammede:

”De løber alle sammen. Det var derfor, jeg ramte ham, han løb ud foran mig.”

”Nu skal du høre, du skal også løbe, okay? Løb ned til

Politigården og spørg efter mig.”

”Hvad med den gamle mand?”

”Der kommer ingen hjælp, okay? Ingen hjælp. Så løb ned til Politigården. Forstået?”

”Ja,” peb hun, og da han havde sikret sig, at hun løb, brød han forbindelsen.

Hvad nu?

Han kunne ikke forlade sin post, det var sikkert, ikke med alle de blinkende lamper. *De løber alle sammen*, havde Louise sagt. De løb med garanti fra det, der faldt ned fra skyerne, men hvad fanden var det? Ordet terrorist hviskede gennem hans hjernelabyrinth, men burde der så ikke komme opkald om eksplosioner og skyderier?

Han tvang sin hånd frem og trak det næste opkald. Sæt nu vedkommende skreg PINK. Nej, det var ikke *kun* skrigene om pink, der skræmte ham, det var også den raslende lyd af sten i en brænding.

Hvordan pokker kan lyden af havet være uhyggelig for slet ikke at tale om ordet for en farve?

“Alarmcentralen, det er Jakob.”

De første fem sekunder var alt stille i den anden ende af forbindelsen, så begyndte sten at rasle, og en person gispede tungt. Alt i ham stivnede: hjerte, lunger og tanker, og det krævede hans yderste ikke at afbryde forbindelsen. Så hviskede en lille pige:

“Jeg er pink.”

Han flåede headsettet af og smed det fra sig på tastaturet. Fra de små høretelefoner skreg pigen:

“Pink! Pink! Piiiiink!”

”Shit!”

Han hamrede hånden ned i tastaturet for at afbryde forbindelsen. Overfor rejste Dan sig og gik ned mod døren.

”Hvor skal du hen?”

”Jeg bliver nødt til at hjælpe min datter,” sagde han. Ansigtet var gråt, huden omkring øjnene hvid. ”Jeg har lige talt med hende; hun ringede hertil, og hun har brug for hjælp, men der er hverken ambulancer eller patruljevogne eller noget som helst. Det hele bryder sammen deroppe, jeg bliver nødt til at hjælpe hende.”

”Du kan sgu ikke bare gå, ” sagde Jakob og slog ud med begge hænder i retning af de blinkende lamper. ”De har brug for os!”

”Jeg er Dan 0 Dage nu,” sagde Dan og vaklede de sidste meter hen til døren ud til trappen.

”Det kan du da ikke!” råbte Jakob, men Dan reagerede ikke, og døren smækkede bag ham.

”Svin!” råbte Jakob, men vreden drænede bort næsten med det samme, for en af Dans sætninger klikkede på plads i hans sind. *Jeg har lige talt med hende, hun ringede hertil.* Hvor sandsynligt var det, at Dans datter fik fat i sin far, når hun ringede 112? Lige så sandsynligt, som at Louise fik fat i ham, da *hun* ringede. En ud af 8. Hvad var sandsynligheden for, at både Dans datter og Louise fik fat i deres kære på samme tid? Han kunne ikke regne det ud, men sandsynligheden var ringe, formentligt på den forkerte side af udtrykket *usandsynligt*. Og hvad med Louises stemme? Han havde ikke været 100% sikker på, det var hende.

Med et samvittighedskvalt blik på de blinkende lamper, fiskede han sin Nokia frem af bukselommen. Louise svarede hans opkald allerede efter tre sekunder:

”Det er Louise.”

Hendes stemme var lys og glad, og i baggrunden lo adskillige børn.

”Er ... er du på dit arbejde?” stammede han. Han kunne næsten ikke holde om telefonen.

”Ja,” svarede hun i det mest indlysende toneleje. ”Hvor-

for ringer du og spørger om det?”

”Kan du ser mod øst?”

”Ja, selvfølgelig. Hvad skal jeg se efter?”

”Er der en sky over byen?”

”Det er overskyet i dag, Jakob. Er du okay?”

”Falder der ting ud af skyerne mod øst?”

Louise svarede ikke med det samme, og han krydsede fingre for, at alt, han havde oplevet indtil nu, ikke var andet end den ultimative dårlige spøg. Så sagde hun:

”Der hænger en lav sky over byen, og der falder lysende streger ud af den.”

Hendes stemme dirrede. Jakob holdt om mobilen med begge hænder for ikke at tabe den.

”Hvad er det, Jakob? Er det derfor, der lyder så mange udrykninger?”

”Saml alle børnene, og tag dem ned i sikringsrummet,” sagde han. ”Det, der falder ned, er pink.”

”Hvad? Hvorfor siger du ... det ord?”

”Pink?”

”Lad være, Jakob! Det er ikke sjovt.”

”Men det er jo pink.”

”Lad være! Hold op med at sig det ... ord!!!”

”Pimmmmf.”

Han proppede en kno i munden og bed hårdt ned på den.

Hvorfor fanden vil min mund pludselig ikke sige andet end det ... ord?

”Jakob?” Børnene lo stadig i baggrunden.

Smagen af blod drænede lysten til at sige ...p!... ud af ham, og han tog forsigtig hånden ud af munden. Han skulle bare sige én sidste sætning, men hvordan sikrede han sig, at han fik sagt det rigtige? Han tog en dyb indånding, og formede omhyggelig munden til at påbegynde et ord

med L.

”L ... Louise?”

”Ja? Hvorfor sagde du det ... ord? Det skræmte mig for vildt, du må aldrig sige det igen.”

”Saml alle børnene og tag dem ned i sikringsrummet. Jeg kommer ud til jer, så hurtigt jeg kan, okay?”

”Men hvad ...”

”Okay!?”

”Jeg skal nok gøre det.”

Han skulle til at afbryde forbindelsen, da Louise stoppede ham med et råb:

”Jakob!”

”Ja!”

”Hvorfor lyder luftalarmen?”

Han kikkede op på den røde lampe i kontorets anden ende. Den lyste. Luftalarmen var sat i gang.

”Jeg ved det ikke, men jeg finder ud af det og kommer hen til dig. Skynd dig at få børnene ned i sikringsrummet.”

”Okay.”

Han afbrød forbindelsen og stirrede på telefonen.

Hvem fanden var det, der ringede til mig og Dan?

Med alle de opkald om ting, der faldt ned fra skyerne og med luftalarmen sat i gang, tydede det på, at byen var under angreb. Men af hvad? Ingen af borgerne havde talt om eksplosioner. Og hvad med den frygtelige lyd af sten i brændingen, og skrigene om at ... noget ... var ... *pink*? Hans tanker vendte tilbage til spørgsmålet om, hvem, der havde ringet til ham og Dan, men han kunne ikke komme på et svar. I baghovedet lurede tanken om, at det var for at lokke dem op af kælderen, og det var lykkedes.

Det koster jobbet, det her, sagde en rationel del af hans hjernelabyrinth, mens han rejste sig. Resten råbte *fuck-det*, og han løb hen til døren og ud til trappen. Han kastede

et sidste blik på de tyve blinkende lamper, men der var alligevel ikke noget, han kunne gøre. Alle ambulancer og patruljevogne var i spil, han kunne allerhøjest berolige. Hvis borgeren da ikke skreg PINK!

”Fuck,” gispede Jakob og løb op ad trappen til stueetagen. Forpustet flåede han døren op, og nåede et par skridt ind i receptionen, før han registrerede kaosset, der udspillede sig på det bonede gulv.

Et sted mellem 30 og 40 mennesker enten gik eller løb mellem hinanden. Det, som bestemte, hvad de gjorde, var graden af rædsel, der tegnede sig i deres ansigt. Jo mere rædsel, des mindre bevægede de sig. På gulvet sad otte mennesker med ansigtet enten skjult i hænderne eller bag knæerne. De, der skjulte det bag knæerne, brugte hænderne til at holde sig for ørerne. Nogle af dem rokkede frem og tilbage.

På den anden side af receptionen snurrede drejedøren ud til Nørreport med vanvittig fart, for folk havde travlt med at forlade Politigården.

En af dem på gulvet rejste sig. Jakob genkendte ham som en af sine overordnede. Mikael et eller andet. Hans lyseblå skjorte hang ud over bukserne i venstre side, og slipset var halvvejs bundet op. Hans øjne skinnede som glaskugler i sollys, og et tandsmil fik kvinderne til at rynke i dybe kløfter. Læberne lignede kogt lever.

Mikael så sig omkring i hurtige ryk, og for hvert ryk ændrede smilet sig mere og mere til et begyndende skrig. Jakob gik hen mod ham, men nåede ikke mere end ni skridt, så pressede skriget sig ud mellem de leverfarvede læber.

“Pink! Pink! Piiiiink!”

Effekten var den samme, som havde Mikael skreget *Allah oh akbar* og viftet med udløseren til et mavebælte tætpakket med Semtex og kuglelejer. Samtlige mennesker

i receptionen panikkede og forsøgte at komme gennem drejedøren på samme tid. Halvdelen prøvede at dreje døren med uret, mens den anden halvdel forsøgte at dreje døren den modsatte vej. Resultatet var stilstand og folk, der blev mast. Deres smerteskrig gjorde kun panikken større og udløste håndgemæng.

“Pink! Pink! Hvor siger de alle pink!”

Jakob tilbagelagde afstanden til Mikael i fire lange spring, og slog ham på hagespidsen. Kæben brækkede med et skarpt smæld, og benene knækkede sammen under ham.

“Så stop dog!” råbte Jakob til de flygtende mennesker, men ingen tog notits af ham. “Han råber jo ikke mere ... ikke mere ...” Han kunne ikke sige, *hvad* det var, Mikael ikke længere råbte, for det ville blot skabe endnu større panik.

Den yderste rude i dørens højre side brast, og en halv snes mennesker tumlede ud på fortovet. De nederste blev liggende, efter at dem ovenpå løb deres vej, og alle, der fulgte efter gennem døren, trampede hen over dem.

Jakob så til i en døs, mens receptionen tømtes for gale mennesker. Måske tog det et minut, måske ti. Til sidst var han alene med seks mennesker, hvoraf de fem sad på gulvet med hænderne for ørerne og øjnene knebet hårdt sammen. Den sjette, Mikael, blødte fra sin mund, hvilket fik ham til at snorke.

“Det sker bare ikke det her,” mumlede Jakob. “Verden går ikke bare hen og bliver pink.”

Selv om han hviskede, hørte en kvinde ham. Hendes skrig satte en klo af panik i ham, og han styrtede hen til drejedøren, hvor tre maste kroppe lå langs det nederste af den splintrede rude. Han fortsatte ud i det fri, hvor han lige som alle andre trampede hen over de døde. Følelsen af de ødelagte kroppe under hans sko rystede ham ud af panik-

ken, og han sansede byen omkring sig.

Trafikken på Nørreport var, som den plejede lidt over otte om morgenen: En bil hvert tredje eller fjerde sekund. Alle, der kørte forbi, stirrede på ham og de døde foran drejedøren. Tydeligvis forstod ingen, hvad de så. En gammel kvinde med rollator betragtede ham fra det modsatte fortov, og længere nede ad gaden i nordlig retning gik en dagplejemor med en barnevogn og tre poder.

Alt var, som det plejede.

Bortset fra lyden.

Bag ham, i østlig retning, skreg et utal af udrykninger: politi, brandvæsen, ambulancer. Underneden dette klagekor, ikke meget højere end vinden, der hviskede i gadens skilte, lød den raslende lyd af sten i en brænding.

Hver eneste af Jakobs celler gnistrede af behovet for at løbe, for at gøre alt andet end at vende sig.

Men han kunne ikke lade være.

Det første, han så, var facaden på Politigården, som han var gået ind og ud af i snart to år. Fire etager oppe hvælvede himmelen sig i et strikket mønster af hvide stratoskyer. Lige netop synligt over taget tittede lange tråde af gråt, lavthængende som på en regnvejrsdag. Dette måtte være skyen, Louise havde talt om.

Han løb over på den anden side af gaden for bedre at kunne se. Den gamle kvinde talte til ham, men han ignorerede hende og så atter op på skyen over Politigården. De grå tråde bevægede sig hen mod ham med efterårets friskhed, og mere og mere af dem blev synligt. De lignede trævlede reb, og i takt med, at de kom nærmere, blev de tykkere og voksede sammen, og snart var de én stor masse af gråt fyldt med knudrede skygger. Ud af denne sky, hvis anden kant lå skjult bag Politigården, faldt glødende tråde. Der var ikke

mange på samme tid, mellem fem og ti, men de faldt hurtigt og blev straks erstattet af nye. De lignede stjerneskid.

“Hvad er dét?” stammede Jakob, men inden han nåede at udtænke et svar, gled skyens forkant hen over ham og fortsatte i retning af vestbyen og Louise.

“Hvad gør jeg?” mumlede han, for skyen bevægede sig hurtigere, end han kunne løbe, og bil havde han ikke. I det samme slog det ham, at den raslende lyd af sten ikke stammede fra skyen, men fra byen underne. Lige som skyen bevægede den sig vestpå.

”Hvad er det, der sker?” spurgte den gamle kvinde, og styrken i hendes stemme fik ham til at vende sig. Mørke skjolder på hendes bukser viste, at hendes blære ikke havde holdt til den raslende lyd.

”Jeg ved det ikke,” svarede han.

”Hvorfor kan vi høre havet, og hvorfor lyder det så forfærdeligt? Er det isen, der er smeltet, og kommer vandet nu og tager os?”

”Jeg ved det ikke.”

To huse til højre for Politigården lå vejkrydset med Vesterport. Et skingert skrig rev sig ned gennem krydsets østlige vejgren.

“De er pink! Hvordan kan de være så pink?! Pink! Pink! Piiiiink!”

En af de lysende tråde faldt mindre end hundrede meter fra Politigården. Den forsvandt udramatisk af syne og uden lyd. Der var altså ikke tale om bomber. Han havde ikke en jordisk chance for at løbe fra skyen. Han vendte sig derfor mod hoveddøren bag sig. Den var låst, selvfølgelig, ingen lod deres døre være ulåste mere, ikke engang hoveddøren til et lejlighedskompleks.

Bag ham og højt til vejs lød et brag. Jakob snurrede omkring. En regn af knuste teglsten faldt fra Politigårdens

tag. De første stykker ramte jorden, lige da han vendte sig, og de splintredes til alle sider i hoppende danse. Et af stykkerne dansede hen over vejen og ramte dørrinet, han stod på, hvorefter det sprang en armslængde tilbage. Det meste var ru brudflader, men en lille procentdel var dækket af den matte glasur, der havde beskyttet tagstenen mod vejret. Glasuren lyste ganske svagt som gløden på en cigaret set i dagslys. Lyset var ...

”Pink!” skreg den gamle kvinde, og han hørte sig selv råbe, som var han en tilskuer, der oplevede sig selv på afstand. Følelsen af, at det ikke var ham selv, der sad i sin krops førersæde, skræmte ham mere end det lysende stykke tegl.

”Det er ... det er ...” råbte den del af hans sind, der havde overtaget førersædet, og han vidste, at han ikke ville overleve at høre den stammende sætning fuldført, så han råbte alt hvad hans lunger tillod:

”Nej!”

Og generobrede kontrollen med sin krop. Den gamle kvinde skreg stadig og stirrede stift på teglstykket. Jakob snurrede omkring og kastede sig mod den låste dør. Den gav sig, men åbnede ikke. Igen kastede han sig mod den, og igen og igen. Hans skuldre og ribben smertede, så hans blik sløredes, men den fucking dør havde bare at lade ham komme ind, og han kastede sig mod den en femte gang, hoppede det sidste stykke for at få sin fulde vægt bag angrebet. Karmen brast, og han tumlede ind i opgangen.

”Jeg skulle være blevet i min kælder,” mumlede han, og i det samme tordnede en eksplosion et sted i byen. Han løb forbi trappen op til lejlighederne og hen til en dør. Bag den lå trappen ned til kælderen. Den endte i en kort gang, der dunstede af gamle vaskemaskiner og cykelolie. Ligefrem lå vaskekælderen, til højre et fyrrum og til venstre et dunkelt

pulterrum med et lille vindue ud mod gaden.

Han løb hen til vinduet. Det sad i øjenhøjde, og han kunne lige netop kikke ud. Den gamle kvindens vandopsvulmede skanker pyntede udsigten sammen med rollatorrens fire hjul. Ved fortovskanten på den anden side af vejen holdt en ældre Ford Mondeo, og bag den lå ligene foran drejedøren.

“Det sker bare ikke, det her,” sagde han, og det føltes så godt at give luft for rædslen, at han gentog det med al den kraft, han kunne mønstre:

“Det sker bare ikke! Sådan noget fucking lort sker ... bare ... ikke!”

Nærmest som et svar eksploderede Mondeo'en uden ild; det var, som blev den slået flad af en gigantisk hammer. Glassplinter og hjulkapsler fløj i alle retninger sammen med krøllede metalstykker. Den gamle kvinde faldt omkuld. Blod fossede ud af hendes nakke og tegnede en stråle hen over kældervinduet. Strålen begyndte straks at løbe, og fik karakter af et flosset gardin. Jakob registrerede kun svagt dette, for ud af den gamles nakke stak et stykke spidst metal. Det yderste af spidsen glødede, men ikke gult eller orange eller rødt. Gløden var PINK!

Hans syn blev tunnelformet, som zoomede det ind på den glødende spids fra stor afstand lige ind til det punkt, hvor lyset fyldte alt. Sammen med lysets fotonstrøm fyldtes han af en ubeskrivelig rædsel ikke meget ulig den, der havde grebet ham nat efter nat, når talibanerne råbte til hinanden kort før et angreb.

Med en kats hurtighed snurrede han omkring og hamrede højre hånd ind i den nærmeste væg. Smerten var intens og erstattede skriget på vej op gennem hans hals, med:

”Pis!”

Han knugede hånden mod brystet. Huden var skræl-

let af knoerne, og blod havde allerede fyldt gruberne op.
”Fuck!”

Den voldsomme smerte gled over i en kvalmende dunken, og han kunne atter tænke. Hans første tanke var Louise og hendes børnehæbørn.

Hvordan kommer jeg over til vestbyen?

Skyen, der dryssede med ...p!... stjernesrud var på vej vestpå, og en del af den var måske stadig over ham. Der lå formentligt hundrede eller tusinder af ...p!... ting og lyste i dens spor.

Han ilede ud af pulterrummet og hen til trappen. Han skulle hen til Louise, og han havde en idé om, hvad han kunne gøre for ikke at blive ...p!... For tredje gang satte hans tanker hælene i og nægtede at tænke ordet færdigt.

Hvordan kan en farve være så uhyggelig? Det er jo bare et ord!

Intet svar præsenterede sig, i stedet kom tanken om, at opkaldet fra ’Louise’ havde været for at lokke ham op af kælderens, for under jorden kunne han ikke se, hvad der skete.

Trappeopgangen genlød af byens udrykninger, men færre end for et par minutter siden. Trafik var der intet af på Nørreport mere, men længere borte dyttede et par biler.

Jakob stod ved siden af hoveddøren godt et minut, og i den tid bragte vinden skrig med sig fra fire forskellige retninger. Det var ikke råb om hjælp, kun skrig. Skrig af rædsel. Panik. Synet af død. Et kort øjeblik var han tilbage i Afghanistan, tilbage på markedspladsen, hvor en lastbil tætpakket med propangasflasker og en pansermine havde forvandlet en hyggelig shoppetur til et slagtehus. Det var den slags skrig; mennesker forvandlet til paniske dyr.

Værst af alt var dog lyden af sten i brændingen. Og den nærmede sig.

På første sal ringede han på, men der blev ikke åbnet. Han sparkede låsen i stykker og skyndte sig ind i lejligheden. Den lignede hans egen, smårodet og hyggelig. Han skridtede hen til knagerækken og udvalgte sig den mest sommerlige af de tre jakker. I brystlommen fandt han, hvad han var kommet efter. Et par solbriller.

Da han atter stod ved hoveddøren, tog han brillerne på, og verden blev farvelagt i sepia. Han begyndte at gå over gaden, men stoppede så op. En irrationel tanke ønskede at se, om solbrillerne kunne beskytte mod det ...p!... lys. Det var en åndssvag tanke, men tre skridt senere stoppede han op igen. Åndssvag eller ej, tanken ville ikke slippe ham, og modvilligt gik han tilbage til den gamle kvinde.

Hendes ansigt var der ikke meget tilbage af, det var nærmest bukket ind i næsehulen som en punkteret fodbold. Metalstykket, der havde revet det med sig, var på størrelse med en flosset dåseøl. Gennem solbrillerne havde det en rusten farve, nærmest mørkebrun. Så vidt Jakob kunne se, lyste det ikke. Forsigtigt skubbede han brillerne ned på næsen og kikkede henover kanten. Metalstykket lyste rigtig nok ikke, det var gråt og blodpletet. Han skubbede brillerne på plads igen, og vendte den gamle om. Spidsen, der stak ud af hendes baghoved, lyste som en diode, men solbrillernes glas sværtede det brunt, og han følte ikke så meget som en sommerfugl i sin mave.

Men hvad *var* det? Var det en splint fra det, der faldt ned fra skyerne, eller var det en del af Mondeo'en? Jakob undersøgte stykket en minuts tid, et minut, hvor vinden bragte adskillige skrig med sig, og hvor den raslende lyd kom nærmere. Den var så kraftig, at den overdøvede de fjerneste udrykninger. Snart vil den udfylde alt.

Intet ved stykket fortalte, hvad det engang havde været, men da de takkede kanter kunne bøjes, gik han ud fra, at

stykket stammede fra bilen. En granat efterlod stykker lige så hårde som stålklinger.

”Så er det videre, soldat,” mumlede han og vendte den gamle om på maven, så hendes ruin af et ansigt ikke lå til offentligt skue. Ikke, at der var nogen til at se det, men det var tanken, der talte.

Han løb over gaden til de døde foran drejedøren. Da han så i retningen af den lavthængende sky, kunne han lige netop ane dens flossede bagkant og et par lysende streger.

Han satte sig på hug og undersøgte de dødes lommer. Tre lig, en bilnøgle. Heldigvis en af dem med fjernbetjent centrallås.

Han fortsatte langs Politigårdens facade og videre op ad rampen til parkeringspladsen på taget. Den raslende lyd voksede for hvert eneste skridt, både fordi den kom nærmere, men også fordi mindre og mindre af bygningen beskyttede ham mod den. Alt i ham skreg, at han skulle vende om, men han nægtede at give efter. Louise ventede ham, Louise og hendes børnehaverbørn. Han havde lovet det. Han kunne ikke bare flygte tilbage ned i sin kælder, og hvem sagde, at det, der frembragte lyden, ikke var i stand til at komme derned?

Han trådte ud på taget, og lyden ramte ham med fuld styrke. Han kunne intet andet høre end millioner af sten, der rullede mellem hinanden. Han stoppede op, men ikke på grund af lyden. Fra sin position på kanten af taget kunne han se ned i gaden på den anden side af Politigården. Den var skjult af en lysende tåge. Gennem solbrillerne var lyset sepia, men han var ikke i tvivl om, hvilken farve det havde. Tågen bevægede sig hen mod ham med hastigheden af et løbende menneske. Lyden af sten i en brænding raslede ud af den.

”Videre!” gispede han og løb ind mellem de parkerede

biler. Han havde højest ti sekunder, før tågen nåede Politigården, og femten til den gled forbi og ud på Nørreport. Han skulle under ingen omstændigheder ud at køre i den tåge.

Han løb hen til den nærmeste bil, en Alfa Romeo og sprang op på motorhjelmene og videre op på taget. Han holdt bilnøglens fjernbetjening op over hovedet og trykkede *Lås-Op*. Baglygterne på en Hyundai blinkede tre gange, og Jakob løb hen over biltagene til den sølvfarvede koreaner.

Bilen startede første gang, og få sekunder senere susede han ned ad rampen. Idet han svingede til venstre ud på Nørreport, så han i bakspejlet den lysende tåge glide rundt om Politigården og ud på vejen. Det samme skete fra alle bygninger foran ham, og tågen fortsatte ufortrødent mod vest med tre meter i sekundet.

”Du kan tro nej,” mumlede han og kastede Hyundaien til højre i krydset med Vesterport. Krydset var ikke designet til at blive navigeret med 80 km i timen, og han kom helt over i den modkørende vejbane. Ikke at det gjorde noget, for så langt han kunne se, lå vejen øde. Et par hundrede meter fra krydset var fire biler stødt sammen, men det eneste menneske at se var en fastklemt mand med fladtrykt ansigt. En tageljighed brændte ved krydset til Poul Birgers Gade, kun et par flammer fra det ene vindue, men uden nogen til at slukke ilden, ville hele gaden snart stå i lys lue.

Jakob registrerede kun dette perifert, for hans opmærksomhed var koncentreret om den lavthængende sky. Den lå mellem ham og vestbyen og bredte sig over mere end tre kilometer. Det regnede konstant fra den med lysende meteorspor. Hans hjerne nægtede at komme med et gæt på, hvad skyen var, den nøjedes med at acceptere det faktum, at det umuligt kunne være menneskeskabt.

Straks han kørte ind under skyen, var der mennesker.

Ikke mange, de fleste havde fulgt luftalarmens bud om at søge inden døre, men et halvt hundrede borgere løb på fortovene og i kanten af vejen. Alle var i panik. De fleste skreg. Ud fra måden de så sig tilbage, var der ingen tvivl om, at de flygtede fra den raslende lyd af sten. Jakob passerede de menneskelige dyr med sømmet i bund i håb om, at ingen trådte ud på vejen. Ingen gjorde.

Børnehaven Tovesvej lå inde under skyen. Jakob kørte ind på parkeringspladsen med for megen fart og hamrede op i bagenden af en Golf. Airbaggen sprang, og dens slag mod hans ansigt flåede solbrillerne af. Verden var atter i farver, men intet ...p!... at se. Der gik alligevel panik i ham, og mens Golfens tyverialarm dyttede sit *kom-og-red-mig, kom-og-red-mig, kom-og-red-mig*, ledte han febrilsk efter solbrillerne. Han fandt dem på gulvet bag passagersædet, men deres tid som brugbart hjælpemiddel var ovre, for airbaggen havde knækket dem i to.

”Fuck,” gispede han og stirrede på de to stykker. Det kunne lige passe, at han så ... lyset ... få meter fra Louise. Han forsøgte at få de to halvdele til at sidde fast på sit ansigt, men de faldt af. Han knækkede de to glas ud og klemte dem fast foran sine øjne som monokler. Det gjorde ondt ad helvede til, glassene var for store og de skar, men fuck det. Verden var atter sepia.

Da han trådte ud af Hyundaien, holdt Golfen endelig sin kæft. Ingen sirener hylede over byen mere. Efterårsvinden hviskede i træerne langs parkeringspladsen, og et vindstød medbragte et flerstemmigt skrig. Et skud hamrede gennem luften. Så vidt han kunne høre, var det en jagtrif-fel. Både skrig og skud lød bag ham. Foran ham raslende stenene i deres brænding. Han gættede på, at tågen ville være fremme om et kvarter, for der var ikke mere end tre

kilometer mellem børnehaven og Politigården.

Det første han hørte, da han trådte ind i børnehaven, var sang. Et halvt hundrede glade børnestemmer, der fik Mariehønen Evigglad til at lyde som årets vinder af X Faktor. Jakob lo og snublede hen til døren ned til kælderens. På vej ned ad trappen fjernede han solbrilleglassene fra sine øjne for ikke at skræmme ungerne.

Det var ikke til at se, at kælderen var et sikringsrum, for hver eneste kvadratcentimeter var dækket af tæpper, skummadrasser samt et halvt hundrede puder. Sikringsrummet havde tre flugtveje til det fri, som alle bestod af en bøjlestige op til et vindue, der åbnede ud i bunden af en betonskakt. Ind gennem vinduerne faldt dagens lys.

Børnene sad med front mod døren på hver deres pude. De så alle op, da Jakob listede ind, men blev ved med at synge. Han kunne ikke huske navnet på pædagogen, der ledte sangen, men hun emmede af ro og sikkerhed. Enten troede hun ikke på, der skete noget farligt udenfor, eller også nægtede hun at vise børnene det. Jakob valgte at tro det sidste.

Louise rejste sig fra sin plads nær døren og listede hen til ham. Hun smilede, men hendes blik flakkede.

”Hej,” sagde hun og skubbede ham ud i gangen.

”Hej,” sagde han og strøg hendes pandehår tilbage. Hun dirrede. ”Klare du det?” spurgte han.

Hun nikkede og rystede derved en tåre fri af venstre øjenkrog. Han lagde armene om hende, men hun skubbede sig fri og sagde:

”Vi mangler en af drengene. Vi har ledt og kaldt, men han kom ikke, og vi tør ikke gå op igen på grund af den ... lyd.”

”Hvad hedder han?”

”Jamie,” sukkede Louise og trak undskyldende på skuld-

rene. ”Han gemmer sig altid, når vi skal ind eller på tur, men han er ikke nogen skidt dreng, han *har* det bare skidt.”

”Jeg skal nok se, om jeg kan finde ham, okay?”

”Tak.”

”Men mens jeg gør det, er der noget, I skal gøre, og I skal gøre det hurtigt.”

”Hvad?” hviskede Louise.

”I skal dække alle ovenlysskaktene til sådan, at der ikke kommer lys ind, og jeg mener intet lys, okay? I må ikke kunne se noget dagslys.”

”Er det på grund af det ... ord ... jeg skældte dig ud over?”

”Skynd jer at få det gjort,” sagde Jakob og fandt de to solbrilleglas frem af bukselommen. ”Så ses vi om lidt.”

Han kysede hende på panden og skyndte sig op ad trappen. Bag ham brød Louise ind i sangen:

”Okay, børn! Nu skal I samle 10 puder i en bunke under hvert af vinduerne. Hvor hurtigt kan I gøre det?”

Til lyden af potentiel tinnitus satte Jakob solbrilleglassene fast foran sine øjne. Udenfor raslede stenene med en torden, som var de fanget i en smeltevandsflod.

Hvordan råber jeg Jamie op i den larm?

Det kunne han ikke, på den anden side af vejen stod en labrador og gøede af skyen, men han kunne ikke høre den.

Han besluttede at lede efter Jamie i stedet for. Så mange gemmesteder var der vel heller ikke på legepladsen. Han kastede et blik mod himmelen. Den lavthængende sky havde næsten passeret, dens flossede bagkant befandt sig et par hundrede meter mod øst. De lysende stjernes kud faldt stadig i tilfældige mønstre.

Jamie var ikke i legehuset, heller ikke i den lille cementgrotte eller i klyngen af træer bagerst på legepladsen. Jakob kaldte én gang, men den raslende lyd var så kraftigt, at han

ikke kunne høre sin egen stemme. Alt i ham sitrede, knogler og tænder. Dog mest hans nerver. De udviste et glødende ønske om at kortslutte og efterlade ham i gråd bagerst i cementgrotten. Det var et udmærket skjulested, åbningen var ikke mere end fyrrer centimeter høj, og selve grotten var tildækket af jord. Den kunne helt sikkert reducere lydtrykket betragteligt.

Han løb hen til det ene af legepladsens to skure. Mooncars, plastikmælkekasser og legetøj til sandkassen. Mens han gik ind, satte hans jakke sig fast. Han greb om stoffet for at trække det fri, men i stedet for jakken lukkede hans fingre sig om en barnehånd. Det var en dreng, cirka fem år, rundt ansigt og strithår.

”Er du Jamie?” råbte Jakob med munden næsten inde i drengens øre. Drengen nikkede, og Jakob greb hans arm for at trække ham med sig hen til børnehaven. Jamie gjorde modstand og vinkede ham ned til sig.

”Der er noget, du skal se.”

”Hvad?”

”Kom!”

Jamie vred sig fri og løb hen til legepladsens andet skur. Bandende løb Jakob efter og nåede skuret kun et øjeblik efter Jamie.

Et hul på størrelse med en fodbold gabte i taget. Underenden var et krater godt en meter i diameter. I bunden af krateret stak en cylinder op af sandet.

”Fuck,” hviskede Jakob og stivnede, som havde hans skinneben lige netop rørt snubletråden til en luremine. Inde i den tingest var noget ...p!... og hvem vidste, hvad der skulle til for at få den til at ... hvad? Åbne sig? Eksplodere? Nej, ikke eksplodere, så ville byen have genlydt af tusindvis af eksplosioner, men åbne sig, jo. Måske den skulle knuses for at det, der var indeni, kunne komme ud. Taget og det

bløde sand havde bremset den nok til, at den ikke var gået i stykker.

”Jamie!” råbte han.

Drengen stod ved siden af krateret og stirrede ned på cylinderen. Gennem solbrillerne var overfladen brun og glat. Jamie hørte ham ikke. Med et panisk blik på cylinderen trådte Jakob hen til krateret og greb Jamies arm. Drengen rev sig fri, hoppede ned i krateret og greb om cylinderen.

På grund af den raslende lyd af sten, hørte Jakob ikke cylinderen åbne sig. Måske gav den ingen lyd af sig. Der var ikke noget voldsomt ved den måde, toppen af cylinderen hoppede af, det var nærmest som en doven champagneprop. Op af cylinderen stod en gejser af lys. Sepia gennem Jakobs brilleglas, men han vidste udmærket, hvilken farve det havde. Lyset oversprøjtede Jamie, og det faldt på Jakob som tæt regn. Hans lunger låste sig, og hans hjerte tredoblede sin hastighed. Alle hans tanker fokuserede på følelsen af den ...p!... lysende væske, der trillede ned over hans skægstubbede kinder. Han forventede at føle dråberne trænge gennem sin hud og få hans hjerne til at give efter for den altfortærende rædsel, forventede at føle, ganske kort, hvordan hans rationelle sind blev slukket som et fyrfadsllys af et vindstød.

Men det skete ikke. På et tidspunkt mærkede han, en dråbe løb ned over sin pande med kurs mod højre øje, og nærmest af egen vilje tørrede hans hånd dråben bort. Det var denne bevægelse, der drev erkendelsen igennem ham om, at det ikke gjorde ham vanvittig at få den lysende væske på sig, og hans lunger tømte sig i et sitrende suk. Jamie derimod sad i kraterbunden og skreg. Hans ansigt var en maske af den mest ekstreme rædsel; selv de overlevende børn fra bilbomben på markedet i Afghanistan havde set mere menneskelige ud.

En knude af sorg voksede frem i Jakobs mellemgulv, og han vendte sig for at forlade skuret. Forbi døren gled den lysende tåge. Stenene raslede og skurrede og bragede mod hinanden. Forskrækket trådte han et skridt bagud, og ind gennem døren fulgte tågen. Han skimtede former derinde, runde former, aflange, ingen af dem større end bolde og kviste.

Den lysende tåge drev ufortrødent frem mod ham, og han trådte endnu et skridt bagud. Han snublede ned i krateret. Jamie kastede sig om hans ben og klamrede sig til knæet. Tågen gled hen over kraterkanten og ned i bunden. Hele verden forvandlede sig til sepia lys, og en dirrende fornemmelse bredte sig gennem hans knogler. Tågens lys steg i intensitet. Med en ed vendte han sig mod Jamie og forsøgte at vriste sig fri af hans greb. Drengens kranium og ribben rev sig ud gennem huden og forsvandt i den lysende tåge. Jakob skreg. Højt. Længe. Luften smagte metallisk. Måske af blod. Måske af tågen.

Skarpe smerter i begge hans hænder bragte sindet i fokus. Det sepia lys var nu så intens, at han måtte løfte hænderne op til sit ansigt for at se dem. Huden langs oversiden af alle fingre var revnet parallelt med knoglerne, og blod piblede frem.

”Shit!”

Han stak hænderne ind under armhulerne og løb op ad krateret og ud i det fri.

”Rolig, soldat,” bjæffede han. Det gjaldt om at bevare fatningen nu; det eneste, der hindrede hans knogler i at gøre som Jamies, var hans sind, men kun så længe det var intakt.

For sit indre øje fandt han børnehaverbygningen og gik i retning af den. Runde og aflange skygger hvirvlede uophørligt forbi, men ingen ramte ham. Han nægtede at tænke

over, hvad de var, fokuserede alle sine tanke om at holde kursen.

En rund skygge passerede tæt forbi hans ansigt. Selv om den forsvandt på mindre end et sekund, nåede han at se det brune øje i bunden af kraniets ene øjenhule. Jakobs sind vaklede, og med en eksplosion af smerte gav hans højre knæ efter. Med et brøl faldt han om på siden og greb om knæet. Kaskader af blod fossede ud over hans fingre, og under håndfladen mærkede han hullet, hvor knæskallen havde siddet.

Mørke sænkede sig, hurtigt og krævende.

”Hold fast, soldat,” mumlede han. Han kunne ikke besøge godnatland nu, han blev nødt til at kende Louises skæbne. Børnenes. Om tågen var i stand til at komme ned i kælderen, ind under døren. Mørket trak sig i baggrunden, men forsvandt ikke. Han kravlede i retning af børnehavbygningen. Smerterne i knæet var ubærlige, de åd af hans sind som rotter af et ådsel. Hans knogler dirrede mere og mere, bevægede sig, pressede mod muskler og hud. Hans ansigt begyndte at smerte, solbrillernes glas flyttede sig.

”Fandeme nej,” hvædede han og pressede glassene fast mod sine øjne med en blødende hånd. Gennem den ødelagte hud mærkede han ansigtsknoglerne forskubbe sig, glide ud mod det fri. Han kravlede så hurtigt, han magtede. Jorden under ham blev afløst af fliser. Nu var det bare med at finde døren ind.

Men hvor helvede er den? Hvilken vej skal jeg, hvilken vej skal ...